

סובולב יבגניה

הג"ינים

זה היה אוגוסט 1986.

הקיץ היה חם, וכל מה שנשאר לי בהיותי בוגר גן חובה זה לשבת על המרפסת ובקול, שאמא תשמע, לקרוא את ה"א"ב מהספר:

- "אלף עם חיריק" - נשמע מהמטבח
- "אי"
- "בית ושורוק"?
- "בו"
- "יופי", אמא הייתה יוצאת למרפסת. מתחת לחלוקה הצהוב הייתה בטן גדולה, בה ישב אחי-שימי.

- "תאכל!" היא נתנה לי צלחת ברזלית עם קוסקוס. "תאכל, יונה שלי. אתה צריך לגדול ולעזור לאמא"

דחפתי כף מלאה לפה ובגועל הרגשתי את גרגרי הסולת.

אף פעם לא אהבתי קוסקוס. האמת שגם אמא לא. היא הכינה אותו מתוך הרגל, כאשר אבא עוד היה בחיים. אבל מאז שלפני חצי שנה הוא הלך לעולמו, הבית התמלא בבכי שקט וקוסקוס, שהזכיר לאמא את אבא ושנאלצתי לאכול כל ארוחת צהריים.

- "אמא, אני רוצה לטייל!"
- "ואם אח שלך יצא החוצה, ואני אהיה לבד?"
- "בבקשה!" הייתי מוכן לבכות, אבל נשמע צלצול פעמון, ואמא מיהרה אל הדלת.

- "סלאם עליכם!" - המורה לערבית חוה דחפה את הדלת עם הבטן. מאחוריה עמד בנה, שחום וגבוה שדמה לערבי.

--"נו, איפה יונה?" - השכנה הושיטה כלפי את הידיים, אבל הסתרתתי מאחורי החלוק של אמא. חוה צחקה:

- "פחדן הילד שלך!"
- "אמא, אפשר לטייל? אמא, בבקשה"
- "מותק, אמרתי שלא"

- "למה?" - חוה תמיד התפרצה באמצע, אבל הפעם הודיתי לה - "למה שהילד לא יילך להסתובב? פרדי!" - היא הסתובבה כלפי הדלת - "קח את יונה ולכו לטייל!"

"חוה, באמת...."

- "לא רוצה לשמוע כלום. אני אהיה איתך!" - היא לקחה את אמא במרפק והובילה אותה למטבח. נשארתי במסדרון עם פרדי.

- "נו!" אמר הוא, והוציא את ציפורניו המכורסמות מהפה. "לאן נלך?"
- "לא יודע."
- "איך לא יודע? ! בחייאת ראבק, איזה יום היום?"
- "חמישי"

- "חמישי" הוא חייך ותפס בידי. "היום יוצאים הג"ינים. אתה יודע מה זה ג"ינים?"
- "כ-כן, כמו באגדה על אלאדין"

- "נכון. רק הם לא במהדורה, זה שקר. הם בחורשת האקליפטוס. בא לך?"
- "אבל אמא לא מרשה לי לשם ללכת."

- "לא נגיד לה, נכון?" - הוא חייך ונתן לי מקרה קלה בכתף. - "בליל שבין החמישי לשישי מתעוררים הג"ינים. נשבע לך, סבתה ספרה לי! בא לך לראות אותם?"
הנהנתי.

▪ "איזה גבר!" - הוא תפס בידי ומשך אותי מעבר לדלת

נסחפתי אחריו ברחוב, עד שפרדי פתח דלתות חלודות ומרעישות, ונכנסנו לקופסת ברזל ענקית עם אוויר עם אוויר מוצק מהחול והשמש.

סיכמנו להישאר במוסך עד שיחשיך, ואז לצאת" לצוד את הג"נים. פרדי חיטט בכל מיני ארגזים עד שהוציא פנס ושק עם כתמי שמן אותו הוא שם על כתפיו.
- "בוא, חבוב!" - הוא דחף את הדלת.

היה כבר בסביבות שש. העיר התמלאה בחושך עדין ואז צמיגי יותר ויותר. ירדנו מהכביש לדרך חולית עם אבנים גדולות ומפוזרות. נתפסתי בחגורה של פרדי. בטח זו כבר הייתה חורשת האקליפטוס.

- "אה, פוחד אתה?" - הוא הוציא מן צחקוק גרוני, והמשיך הלאה.

- "פרדי, אה, פרדי?"

- "מה לך?"

- "אתה ערבי?"

- "לא, יהודי, באמא שלי!"

- "אז למה קוראים לך פרדי?"

- "פרדי מרקורי"

- "אה..." - לא הבנתי כלום. המשכתי ללכת אחריו? תופס בחגורה? עד שפרדי עצר:

- "הגענו!" הוא הוריד את השק וכיבה את הפנס. - "כך!" - משהו ארוך וכבד נדחף לידי. - "וזה מסמר!" - הדבר השני שגם כן נדחף לידי היה קר וזעיר. - "אתה יודע להכניס את זה? עם הפטיש בבורג? כמו שבסרטים?"

לא ענית. היה לי חנוק? מפחיד, ולא ראיתי כלום מסביבי.

- "חבוב, ת'ה מכניס את הבורג לעץ, ואז יוצאים הג"נים."

רציתי לבכות. למה לא הקשבתי לאמא?

-- "יונה, באמא שלי, הים יוצאים הג"נים. על בטוח! אתה הולך?" - הוא נתן לי דחיפה קטנה על הכתף והתחלתי ללכת. משהו סדק אותי ברגל. כמה מטופש יהיה למות בחורשת האקליפטוס-חשבת. ומה אמא תגיד:

- "יונה, הרי אמרתי לך לא ללכת לבד לחורשת האקליפטוס!"

ואני אגיד:

- "אבל לא הייתי לבד, הייתי עם ילד שנראה כמו ערבי."

- "ומה יצא מכך?"

נגסתי באגרופי כדי לא לבכות.

"- הג"נים! - הזכיר לי הקול של פרדי מן החושך. לקחתי נשימה אחרונה והצמדתי את המסמר לעץ הראשון בו הספקתי להיתקע.

- "חבוב, רק קודם צריך להגיד שלום ורק אז..."

אבל היה מאוחר מדי. ראש הפטיש זגזג במסמר ויד תובענית של הג"נים תפסה בחולצתי.

- "הג"נים! - הוצאתי מהלוע, ורציתי בתעוזה רבה כל כך, שהחושך נהיה ללבן..

- "הי, יונה!"

אבל המשכתי לרוץ. נפלתי, עמתי. גנף גדול אחד הרביץ לי במצת. איני יודע איך הגעתי לדירתי ונקשתי על הדלת:

"אמא! אמא!"

אין תשובה

- "אמא, תפתחי בבקשה. אמא!"

המפתח הסתובב בחור המנעול, ואמא פתחה את הדלת:

- "יונה!" - אמרה היא, ומאז אני לא זוכר כלום.

הרגשתי ריח עז ופתחתי את העיניים.

- "התעורר!" - אמר רופא בחלוק לבן, ושם לי ביד חתיכת צמר גפן. - "מזל טוב, גבר, נולד לך

אח!"

- "מה?"

-- "יונה!" אמרה אמא, וקמתי. היא שכבה על אלונקה והחזיקה גוש זז, בבד לבן. זה אח שלך התקרבת אליה. הילד חיך עם עיניים סגורות. הוא פתאום הזכיר לי את אבא בחיך ובקמטים ליד האף.

- "יונה, איפה היית? מה קרה?"

משכתי בכתפיים ולא עניתי.

את אמא ושימי לקחו לבית חולים, ואני נשארתי עם השכנה חוה ופרדי. לא דיברתי עם אף אחד על הג'ינים. הייתי כמעט בטוח שזה היה חלום. פרדי התנהג כאילו לא הכיר אותי בכלל, אבל איך אם כך יכולתי להסביר את הקרע בחולצה הכתומה שלי? בחרתי שלא לחשוב על זה, ויכולתי לגמור את הסיפור כאן, אם לא מקרה אחד...

חורף 2016 היה קר. כל מה שנשאר לי בהיותי אבא לנוגה - בוגרת גן חובה, זה לספר לה אגדות. אשתי הייתה בחו"ל ואמא, שבדירתה ישבנו, סידרה לשימי תיק למילואים.

- "אבא!" - אמרה נוגה וחיבקה אותי בצוואר, - "קח אותי לאקליפטוסים, בא לי לראות את הג'ינים!"

- "נסיכה, זה לא רעיון טוב..." - בשלושים השנים האחרונות אף פעם לא חזרתי לשם. אבל נוגה הסתכלה עליי בעיניים גדולות כל כך, שלא עמדתי בזה:

- "בואי!" - שמנו מעילים, לקחתי אותה על הידיים ויצאנו החוצה. ירדנו מהכביש. האקליפטוסים התנמכו, ודרך חולית מלאה סיוטים הפכה לשביל צר עם אבנים מפורזות בצדדיו. נעצרת. הורדתי את נוגה ובצעדים קטנים הלכתי קדימה. הרגשתי איך הברכיים שלי החלו לרעוד ולפתע, אני שוב הפכתי ליונה בן השש וחצי.

- "אבא..."

לא עניתי לה. הושטתי את היד ובעיניים סגורות נגעתי בגזע האקליפטוס. זה היה הוא. זה היה אותו עץ... פתחתי את העיניים. הגזע היה חלק לגמרי, רק חריטה ישנה נשארה על פניו:

"דני+צילה = אהבה"

אולי באמת כל זה היה חלום?

- "אבא!" - נוגה רצה אליי ונעמדה מצד השני של העץ, - "אבא, תראה מה יש פה!"

- "אה?"

- "בוא"

עקפתי את האקליפטוס ופרצתי בצחוק:

במסמר עקום אל הגזע הייתה מהודקת חתיכת בד כתומה.

- "הג'ינים!" - צחקתי בכל רם. - "תראי, הם היו פה!"

היא לא הבינה. החורף היה קר, ובטח אמא כבר סדרה לשימי את התיק והכינה חביתה.

לקחתי את נוגה על הידים והלכתי בחזרה. הפעם את הדרך זכרתי טוב.